

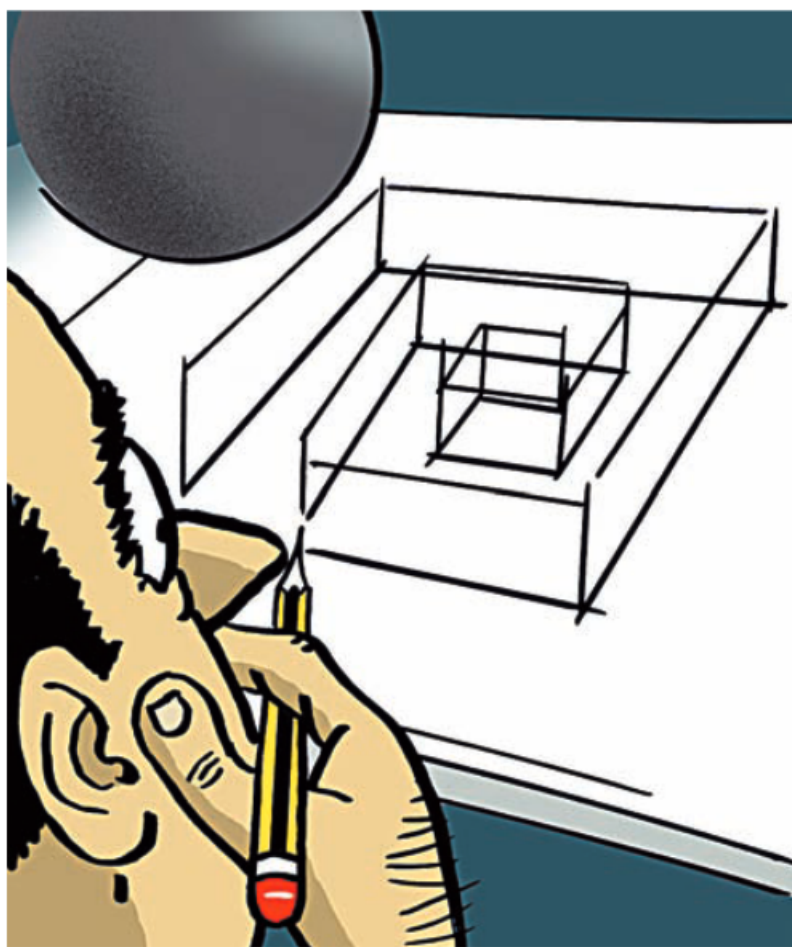

ALBERT SALVIA FARRÉ, DIPLOMAT EN ESTUDIS SUPERIORS DE DISSENY AMB L'ESPECIALITAT D'INTERIORS PER L'ESCOLA D'ARTS I SUPERIOR DE DISSENY ONDARA DE TÀRREGA EL 2008. PRESIDENT DEL COL·LEGI DE DISSENYADORS D'INTERIORS I DECORADORS DE CATALUNYA-LLEIDA DES DEL 2016. AMB ESTUDI PROPI, ALBERT SALVIA DISSENYADOR D'INTERIORS, DES DEL 2010.

Disseny d'Interiors Autòcton. Uns interioristes i un llenguatge propis

Fa uns dies al col·legi ens vam despertar amb la trista notícia de la mort del dissenyador d'interiors Pere Oliveras, destacat dissenyador de la ciutat i president del Col·legi de Dissenyadors d'Interiors i Decoradors de Lleida des del 1998 al 2001.

Arran d'aquest fet, i la trobada de diversos interioristes en el seu comiat, he estat reflexionant sobre els interioristes que hem tingut en la nostra demarcació. Sovint he manifestat en diferents nuclis privats la dificultat de vendre disseny en una regió com la nostra, de que la nostra feina es valori i que se'ns tingui en compte des de la societat, empreses i administracions. Però la veritat és que potser és errònia aquesta queixa, potser en realitat i posant la vista en el present i en el passat val la pena enfocar-ho millor. Val la pena tenir en compte que tenim en el nostre territori dissenyadors de renom, reconeguts, que treballen a diverses escales (des del disseny d'un bany fins a grans complexos hotelers); dissenyadors que no només desenvolupen projectes a la ciutat de Lleida, sinó que exporten els saber fer a totes les comarques de la nostra geografia, a l'estat i amb obres que arriben fins a altres continents. Que tenim a la ciutat grans projectes que perduren en el temps, que segueixen essent d'allò més vàlids, que donen molta felicitat a la família que els habita i que també són un clar testimoni d'èxit dels empresaris que un dia van confiar els espais del seu negoci a les mans d'un interiorista lleidatà. I sobretot que això no només se va donar en un passat sinó que segueix passant en totes les generacions que estan en actiu. I que a més a més, seguim comptant amb una històrica Escola d'Arts de Tàrrega (ara ESDAP Catalunya, Campus Ondara), formadora de molts d'aquests i que segueix formant a les noves formades d'interioristes. I per si no fos suficient, una Escola Municipal de Belles Arts de Lleida, la Leandro Cristófol, que des de fa menys anys també suma

professionals de qualitat.

Parlem de professionals que han deixat contents als seus clients, professionals que han passat per aquesta i per altres escoles i que el Col·legi ha acompanyat i garantint al públic la seua valia i formació reglada vigent, enfront a la competència deslleial de no professionals que s'autodenominen "interioristes" o "decoradors" sense ser-ho.

I sense deixar de banda aquest valor autòcton també val la pena

fer una ullada al llenguatge (d'estil) propi de la nostra terra.

Sovint parlem d'estils o llenguatges importats que han agafat molta tradició. En revistes, webs i catàlegs es menciona l'escandinau, l'industrial, el vintage i molts altres. De tots ells potser el que més se'ns acostaria seria el Mediterrani però aquest, sovint –amb l'omnipresència del blanc, el fang, els blaus i les decoracions marineres– evoca a una proximitat del mar que no correspon a la nostra realitat. Potser

si podríem parlar d'un llenguatge Mediterrani Interior, ja que algunes característiques li són comuns però altres són molt llunyanes a aquest mar que els anomena.

Per a obtenir aquest llenguatge propi és important fer una ullada al nostre passat, a com són aquests interiors i aquests edificis: les nostres torres, les cases del poble de les padrines, graners i coberts. Veure en aquesta manera de cons-

truir com s'aixequen, com s'aïllen i s'orienten, amb un diàleg lògic amb el clima i el territori en el que s'ubiquen. Però també quins són els materials d'acabats, com es vesteixen i com, en definitiva ens donen aixopluc. Treballant amb materials tant nostres com la junta seca de Les Garrigues, la tàpia de la plana, la forja en els balcons, etcètera. També, a nivell més pròpiament d'interior ens trobem amb el teixit de cotó, (blanc, gruixut, pur, brodat i calat), les tonalitats blanques, però també les terroses, la rajola vidriada, la de fang en el paviment, el cànem o el vimet, entre altres.

No es tractaria només (que també) de la recuperació o de posar en èmfasi aquests materials en construccions existents, deixant aflorar la tàpia enlloc d'amagar-la, extraient el guix i deixant vista la pedra original. Sinó també d'afegir-los en projectes nous on no hi son. Amb paraments –decoratius o de tancament– realitzats amb blocs de tàpia, ecològica, innovadora i de producció pròpia; paviment o revestiments de rajoles de fang de les nostres bòviles; incorporant la rajola vidriada en murs de banys i cuines; tornant a apostar per les rajoles hidràuliques, no només amb un llenguatge modernista, sinó també amb dissenys contemporanis; estructures amb bigues vistes; mobiliari de fustes properes, com el pi, el faig o el roure; els arrebossats de morter de calç enlloc de la pintura industrial, que permet a les parets transpirar i controlen l'emissió de substàncies tòxiques a l'aire; i un llarg etcètera de solucions que a més a més d'aquesta part estètica i visual s'ha de tenir en compte que redueixen la petjada ecològica i també milloren la qualitat dels interiors, amb espais més sans, que enriqueixen la qualitat de l'aire i de la vida en les nostres construccions.

Amb tot, val la pena repensar el nostre interiorisme, amb orgull, tant per allò que tenim com per tot allò que encara podem oferir.